

XXIV

DAN BROWN

INFERNO



Columna

DAN BROWN
INFERNO

Traducció d'Esther Roig

Columna

LA PRIMERA EDICIÓ EN CATALÀ D'AQUESTA OBRA
ES VA PUBLICAR A EMPÚRIES L'ANY 2013

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: INFERNO

PRIMERA EDICIÓ A COLUMNNA: AGOST DEL 2017

© DAN BROWN, 2013

TOTS ELS DRETS RESERVATS

GRÀFICS: «SPECIAL REPORT: HOW OUR ECONOMY IS KILLING THE EARTH»
(NEW SCIENTIST, 16/10/08)

© REED BUSINESS INFORMATION-UK, 2008. TOTS ELS DRETS RESERVATS.

DISTRIBUÏT PER TRIBUNE MEDIA SERVICES

© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG GIMÉNEZ, 2013

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2314-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.460-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Els records van aparèixer a poc a poc... com bombolles que pugen a la superfície des de la foscor d'un pou sense fons.

Una dona tapada amb un vel.

En Robert Langdon la mirava a través d'un riu d'aigües agitades que corrien roges de sang. A l'altra riba, la dona estava quieta i el mirava, solemne, amb la cara oculta per un sudari. A la mà tenia una cinta *tainia* blava, que alçava en honor del mar de cadàvers als seus peus. La fortor de mort ho impregnava tot.

Cerca, mussitava la dona. I trobaràs.

En Langdon sentia els mots com si ella els hagués pronunciat dins del seu cap.

—Qui ets? —cridava, però la seva veu no se sentia.

S'acaba el temps, mussitava ella. Cerca i troba.

En Langdon feia una passa cap al riu, però veia que l'aigua estava roja de sang i era massa fonda per passar a gual. Quan en Langdon tornava a alçar els ulls cap a la dona del vel, els cossos als seus peus s'havien multiplicat. Ja n'hi havia centenars, potser milers, alguns encara vius, retorçant-se agònicament, sucumbint a morts impensables... consumits pel foc, enterrats en femta, devorant-se els uns als altres. Per sobre l'aigua arribaven els crits afligits del patiment humà.

La dona es movia cap a ell, allargant-li les mans fines, com si demanés ajuda.

—Qui ets? —tornava a cridar en Langdon.

La resposta de la dona era aixecar-se a poc a poc el vel de la cara. Era sorprenentment bella, però també més gran del que en Langdon s'havia imaginat (potser passava dels seixanta anys), majestuosa i forta, com una estàtua atemporal. Tenia una mandíbula severa, ulls plens de sentiment, i cabells llargs i argentats que li queien en rulls sobre les espatlles. Al coll duia un amulet de lapislàtzuli: una serp enrotllada en un bastó.

A en Langdon li feia l'efecte que la coneixia... que hi confiava. «Però com? Per què?».

La dona assenyalava unes cames recargolades que sobresortien de cap per avall de terra, com si fossin d'un pobre infeliç que haguessin enterrat capgirat fins a la cintura. La cuixa pàl·lida de l'home tenia una lletra escrita amb fang: «R».

«R?», pensava en Langdon, insegur. «De... Robert?».

—Sóc jo?

La cara de la dona no delatava res.

Cerca i troba, repetia.

De sobte, va començar a irradiar una llum blanca... cada vegada més brillant. El cos sencer li vibrava intensament, i aleshores, en una explosió eixordadora, va esclatar en mil feixos de llum.

En Langdon es va despertar de cop, cridant.

L'habitació estava il·luminada. No hi havia ningú més. La forta olor d'alcohol medicinal impregnava l'ambient i, en alguna banda, una màquina emetia un xiulet metàl·lic seguint el ritme del seu cor. En Langdon va intentar moure el braç dret, però una fiblada dolorosa el va frenar. Va mirar avall i va veure que tenia clavada una sonda que li tibava la pell de l'avantbraç.

Se li va accelerar el pols i les màquines el van seguir, xiulant més de pressa.

«On sóc? Què ha passat?».

Sentia un batec a la part de darrere del cap, un suplici.

Amb cautela, va aixecar la mà lliure i es va tocar el cuir cabellut per intentar localitzar l'origen del mal de cap. Sota els cabells enganxosos, va trobar els bonyets de si fa no fa una dotzena de punts empastifats amb sang seca.

Va tancar els ulls i va intentar recordar un accident.

Res. Un buit total.

«Pensa».

Només fosc.

Alertat pel ritme accelerat del monitor, va entrar ràpidament un home amb el pijama de metge d'hospital. Tenia una barba grenyuda, un bigoti espès i uns ulls bondadosos, que irradiaven una calma reflexiva, sota unes celles massa crescudes.

—Què ha passat? —va aconseguir dir en Langdon—. Que he tingut un accident?

L'home barbut es va acostar un dit als llavis, va sortir un moment i des del passadís va cridar algú.

En Langdon va girar el cap, però el moviment li va provocar una sentida que se li va estendre per tot el crani. Va respirar fondo i va deixar passar el dolor. Llavors, molt a poc a poc i metòdicament, va estudiar el seu entorn asèptic.

L'habitació d'hospital tenia un sol llit. No hi havia flors. Ni targetes. En un taulell, en Langdon va veure la seva roba, plegada i ficada dins d'una bossa de plàstic transparent. Era bruta de sang.

«Déu meu. Deu haver estat un senyor accident».

En Langdon va girar el cap molt a poc a poc cap a la finestra del costat del llit. A fora era fosc. De nit. L'únic que veia en Langdon era el seu reflex al vidre: un desconegut demacrat, pàl·lid i cansat, connectat a tubs i cables, i envoltat d'aparells mèdics.

Es van sentir veus al passadís i en Langdon va girar el cap per mirar en direcció a la porta. Va tornar el metge, aquesta vegada acompanyat d'una noia.

No devia tenir gaire més de trenta anys. Portava un pija-

ma de metge blau i duia els cabells rossos recollits en una cua gruixuda que se li gronxava quan caminava.

—Sóc la doctora Sienna Brooks —va dir, tot entrant i somrient a en Langdon—. Aquesta nit treballaré amb el doctor Marconi.

En Langdon va assentir sense forces.

Alta i àgil, la doctora Brooks tenia la manera segura de caminar d'una atleta. Fins i tot vestida d'aquella manera, tota ella desprenia flexibilitat i elegància. Malgrat que en Langdon no li veiés ni gota de maquillatge, tenia una pell insòlitàment llisa, amb l'única imperfecció d'una pigueta sobre el llavi. Els ulls, tot i ser d'un marró inofensiu, eren estranyament penetrants, com si haguessin estat testimonis d'experiències d'una profunditat poc habitual en una persona de la seva edat.

—El doctor Marconi no parla gaire anglès —va dir, i es va asseure al seu costat—, i m'ha demanat que empleni el seu formulari d'ingrés. —Li va tornar a somriure.

—Gràcies —va fer en Langdon amb una veu que no era la seva.

—Som-hi —va dir la noia, en un to decidit—. Com es diu?

Li va costar una mica.

—Robert... Langdon.

La metgessa va enfocar els ulls d'en Langdon amb una llanterneta.

—Professió?

Aquella informació encara li va costar més de rescatar.

—Professor. Història de l'art... i simbologia. A la Universitat de Harvard.

La doctora Brooks va abaixar la llanterna, sobresaltada. El metge de les celles gruixudes semblava tan sorprès com ella.

—És... nord-americà?

En Langdon la va mirar estranyat.

—És que... —La metgessa va vacil·lar.— Ahir a la nit, quan va arribar, no duia cap identificació. Portava una americana Harris Tweed i mocassins Somerset, i per això ens vam imaginar que era anglès.

—Sóc nord-americà —va assegurar en Langdon, massa esgotat per justificar la seva preferència per la roba ben tallada.

—Li fa mal res?

—Tinc mal de cap —va contestar en Langdon. Un mal de cap agreujat per l'efecte de la llum brillant de la llanterna.

Sortosament, la noia se la va guardar a la butxaca, va agafar el canell d'en Langdon i li va prendre el pols.

—S'ha despertat cridant —va dir la noia—. Recorda per què?

En Langdon va tenir un record llampec de l'estranya visió de la dona del vel envoltada de cadàvers contorçats. «Cerca i trobaràs».

—Tenia un malson.

—De què?

En Langdon l'hi va explicar.

L'expressió de la doctora Brooks es va mantenir impassible mentre prenia notes a la història clínica.

—Té cap idea del que pot haver desencadenat una visió tan esgarrifosa?

En Langdon va explorar la seva memòria i va remenar el cap, que va protestar bategant amb força.

—Entesos, senyor Langdon —va dir la metgessa, encara escrivint—, un parell de preguntes de rutina. Quin dia de la setmana som?

En Langdon s'ho va rumiar.

—Som dissabte. Recordo que avui caminava pel campus... era el vespre i anava a una conferència, i aleshores... això és si fa no fa l'últim que recordo. Que he caigut?

—Ja hi arribarem. Sap on és?

En Langdon va provar d'endevinar-ho.

—Al Massachusetts General Hospital?

La doctora Brooks va prendre una altra nota.

—Vol que telefonem a algú? La dona? Els fills?

—A ningú —va contestar en Langdon, instintivament. Sempre li havia agradat la solitud i la independència que li proporcionava la vida de solteria que havia escollit, encara que hagués de reconèixer que, en la seva situació actual, hauria preferit tenir una cara coneguda al costat.— Podria trucar a algun col·lega, però no cal.

La doctora Brooks va acabar de prendre notes i el metge més gran es va acostar. Es va allisar les celles gruixudes i va treure una petita gravadora de la butxaca i la va ensenyar a la doctora Brooks, que va assentir i va tornar a mirar el seu pacient.

—Senyor Langdon, ahir a la nit, quan va arribar, no parava de murmurar una mateixa cosa, en anglès, és clar.

Va mirar el doctor Marconi, que va aixecar la gravadora i va pitjar un botó.

Va començar la reproducció i en Langdon va sentir la seva pròpia veu atordida, murmurant repetidament la mateixa frase.

«*Ve... sorry. Ve... sorry*».

—A mi em sembla com si digués: «*Very sorry. Very sorry*» —va dir la metgessa.

A en Langdon també l'hi semblava, però no en tenia cap record.

La doctora Brooks el va mirar de fit a fit amb una expressió pertorbadorament intensa.

—Té alguna idea de per què podia dir una cosa així? Li sap greu alguna cosa?

Mentre en Langdon explorava els racons més foscos de la seva memòria, va tornar a veure la dona del vel. Estava dreta a la vora d'un riu vermell de sang i envoltada de cadàvers. Va tornar a sentir ferum de mort.

A en Langdon el va envair una sensació sobtada i instin-

tiva, com si tothom estigués en perill... no sols ell, sinó tots. El xiulet del monitor cardíac es va accelerar ràpidament. Se li van tensar els músculs i va intentar asseure's.

Amb calma, la doctora Brooks va posar una mà sobre l'estèrnum d'en Langdon i el va obligar a estirar-se. Va mirar ràpidament el doctor barbut, que va anar a un taulell i es va posar a preparar alguna cosa.

—Senyor Langdon, l'ansietat és comuna en les lesions cerebrals —va dir la doctora Brooks, inclinada sobre en Langdon i en veu molt baixa—, però ha de procurar mantenir el pols estable. Res de bellugar-se. Res d'excitació. Ha d'estar estirat i reposar. Es posarà bo. Recuperarà la memòria a poc a poc.

El metge va tornar amb una xeringa i la va donar a la doctora Brooks, que va injectar el contingut al catèter d'en Langdon.

—És un sedant suau perquè es calmi —va explicar—, i perquè li alleugi el dolor. —Es va aixecar per marxar.— Es recuperarà, senyor Langdon. Dormi. Si necessita res, pitgi el botó del costat del llit.

Va tancar el llum i se'n va anar amb el doctor barbut.

En la foscor, en Langdon va sentir com els fàrmacs li penetraven a l'organisme gairebé immediatament i l'arrossegaven al pou fondo del qual acabava de sortir. Es va resistir a la sensació, esforçant-se per mantenir els ulls oberts en la foscor de l'habitació. Va intentar incorporar-se, però el cos li pesava com si fos de ciment.

Es va bellugar i es va trobar de nou de cara a la finestra. Els llums estaven apagats i el vidre fosc; el seu reflex havia desaparegut i es veia el perfil il·luminat de la ciutat en la llunyania.

Enmig d'una silueta de campanars i cúpules, una única façana sumptuosa omplia el camp de visió d'en Langdon. L'edifici era una fortalesa de pedra imponent amb un parapet oscat i una torre de noranta metres que sobresortia gairebé a dalt de tot com un immens matacà.

En Langdon es va incorporar per asseure's al llit, amb el cap que li esclatava de dolor. Va intentar ignorar el batec insuportable i va fixar la mirada en la torre.

En Langdon coneixia bé la construcció medieval.

Era única al món.

Malauradament, també estava situada a sis mil cinc-cents quilòmetres de Massachusetts.

A l'altra banda de la finestra, oculta entre les ombres de la Via Torregalli, una dona corpulenta baixava amb facilitat d'una moto BMW i avançava amb la intensitat d'una panteira assetjant la seva presa. Tenia una mirada incisiva. Els cabells tallats molt curts —pentinats en punta— se li clavaven al coll alçat de la caçadora de pell negra de motorista. Va comprovar l'arma amb silenciador i va mirar cap a la finestra on el llum d'en Robert Langdon s'acabava d'apagar.

Aquella nit la seva missió s'havia torçat espantosament.

El parrupeig d'un colom ho havia canviat tot.

I ella havia vingut per esmenar-ho.